నీహారిక

కుమారి ఎ.వి. శేషారత్నం

మాఘమాసం వచ్చేసినా మంచు దట్టంగానే ఉంది. అడుగు దూరంలో ఉన్నది మనిషో వస్తువో తెలియనంత గాఢంగా ఉంది. ఏదయినా మంచువిడక చలికి కాళ్లు చేతులు కొంకర్లు పోతుంటే మంచుని తెగ తిట్టుకుంటూ పనుల్లోకి పోతున్నారు జనం.

నిట్టూర్చింది నీహారిక.

'ఇలా ఇప్పుడు తిడుతున్న ఈ మనుషులే మరో రెండు నెలలకి ఎండలు మాడ్చేస్తుంటే మంచుముక్కల కోసం ఆరాటపడుతూ ఆ చల్లదనాన్ని కొనుక్కోడానికి ఎగబడతారు. అవసరానికి ఆపదలో దేవతలా కరుణించిన మంచు అవసరం తీరగానే నెత్తిమీద అమ్మవారయి పోతుంది. ఇదే లోకం.'

పట్టుచీరల గరగరలు—

'ఆ అమ్మాయెవరంటావ్ ?'

'నా బొంద—అమ్మాయేమిటి ముప్పయ్యేళ్లు దాటాక— పెళ్లి పెటాకులూ లేవుమరి. పెళ్లయితే నలుగురు బిడ్డల తల్లి అయ్యేది.'

'ఆడపెళ్లివారి తరపు బంధువా ?'

'హుష్ నెమ్మది—పెళ్లికొడుకు అప్పగారు'

'ఆ'— నోరు తెరిచేసింది ఎర్రపట్టుచీర—

'అయితే అప్పకి కాకుండా తమ్ముడికి చేస్తున్నారేం పెళ్లి ?'

'ఈయనగారిదో ప్రేమ వ్యవహారంలే. అక్కడికీ అప్పగారికోసం ఒక సంవత్సరం ఆగి, ఆవిడగారికి సంబంధం కుదరక చేసేసుకుంటున్నాట్ట—'

—'పోదూ అరవై ఏళ్లొచ్చాక అరువూ మరువూ అన్నట్టు ఈవిడకింకా 'పెళ్లేమిటి లెద్దూ ! నాకూ ముప్ఫయ్యేనా అప్పుడే మా పెద్దది పెళ్లికెదిగింది.— నీలం కంచి పట్టుచీర ముక్కు చీదింది.

'నాకు మాత్రం ఇరవై తొమ్మిదేగా! మనకి ముక్కుపచ్చలారకముందే చేసేసారు. పీటలమీద నిద్రోయానట. అయినా ఈవిడగారికిన్నాళ్లూ పెళ్లి కాలేదంటే ఏనైనా బెడిసికొట్టిన వ్యవహారమంటావా ?'—

మరింక ఆ దృశ్యాన్ని ఊహలో కూడ భరించలేక తల విదిల్చింది నీహారిక. తనకి తెలుసు పెళ్లికి వెళ్తే కాకుల్లా పొడిచేస్తారు తనని.

పెద్దపెట్టున దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. ఊహకే ఇంత భయంకరంగా ఉంటే వాస్తవంలో ఇవి ఎదురయితే భరించగలదా?

ఒక్కసారిగా తను ఒంటరిదైపోయినట్టూ ఇంట్లో వాళ్లంతా గర్భశత్రువుల్లా తనమీద పగ తీర్చుకుంటున్నట్టూ అనిపిందామెకు.

'వీళ్లకి తనేం అన్యాయం చేసింది? ఇదంతా ఆ బ్రూట్— రవిగాడు చేసాడు. ఎంతకీ తన స్వార్థమే చూసుకున్నాడు తప్ప నాకు— ప్రాణం లాంటి అక్కకి ఎంత తలవంపులో ఆలోచించాడు కాదు. ఇదేస్వార్థం ఆరేళ్ల క్రితం తనూ చూసుకుంటే ఏమయ్యేది? ఇప్పుడు తను అనుభవిస్తున్న నరకం అక్కకి రాకూడదనేగా చేతులారా బంగారంలాంటి భవిష్యత్తుకి సమాధి కట్టింది—

త్యాగం చేస్తున్నాననే భ్రమలో ఆనాడు తను మధుకలశాన్ని కాలదన్నింది.

ఎంతగా నచ్చచెప్పాడు మురళి ? ఊహూ అప్పుడవేమీ తన తలకెక్కలేదు. అదోరకం ఊపు—మత్తు, అసలు అలా త్యాగం చెయ్యడానికి ఆనాడు అక్కకీ తనకీ గొప్ప సఖ్యతేంలేదు. కాని పాడు కన్నీళ్లతో తనని ఉక్కుచక్రంలో బంధించేసారు. పొగడ్తలతో ఆకాశానికెత్తుతున్నామని అధఃపాతాళానికి అణగతొక్కేసారు. అంతా స్వార్థపరులే.

మురళి ఇప్పుడేం చేస్తున్నాడో ? అతనికేం ? బంగారంలాంటి పెళ్లికొడుకుని ఎగరేసుకుపోయారు. ముత్యాల్లాంటి పిల్లలతో పండంటి సంసారం చేస్తూ చరణాల దాకా వచ్చేసి ఉంటాడు.

తనే ఇలా పల్లవితో ఆగిపోయింది.

ఆనాడు తనే ఎవరిమాట లెక్కచేయక ఏ కన్నీళ్లనూ లెక్కచెయ్యకపోతే ఈపాటికి మురళి అర్థాంగి స్థానంలో...

—ఆలోచించడానికి మరి ఇష్టంలేకపోయింది నీహారికకు.

మంచు ఇంకా విడలేదు. ఇలాగే ఎనిమిదయినా ఉంటే ఎలా ? —

అప్పుడారోజుల్లో ఆ ఆవేశం ఉధృతం వేరు. నల్లటి బండరాళ్లను సైతం లెక్కచెయ్యని సెలయేటి పరుగది.

మరో మూడేళ్ల తర్వాత అక్క పెళ్లి అయి

వెళ్లిపోతూ జాలిగా చూసింది ఒక్కక్షణం. అక్కకితెలుసు తను పోగొట్టుకున్న నిధి ఏమిటో—

అప్పటికి సంవత్సరం క్రితమే మురళికి పెళ్లయిపోయింది. ఎవరయినా ఎన్నాళ్లాగుతారు? అసలెందుకాగాలి ?

మురళి ఎప్పుడయినా పనిమీద ఈ ఊరొచ్చి నప్పుడు ఎక్కడయినా తారసపడినా అపరిచితునిలా మిగిలిపోయాడు. అతనికేసి ఒక్క క్షణమైనా చూడలేదు. చూస్తే ప్రపంచంలోని జాలినంతా పోగుచేసి తనకేసి చూసే ఆ చూపును తను తట్టుకోలేదు.

జాలిని భరించడమంత నరకం ఇంకొకటి లేదు. అదంటే పరమ అసహ్యం తనకి. అంత కంటే ద్వేషాన్ని భరించడం వెయ్యి రెట్లు సులభం.

అక్క పెళ్లి సంబంధాలకి తిరిగి తిరిగి అలసిపోయినట్టు— మధ్య తరగతి అమ్మానాన్నలు తన గురించి పట్టించుకోవడమే మానేసి కాళ్లు సాచేసారు ఒక్క పెళ్లికే. అయినా ఒక కుంపటి దిగిందిగా. మురళి ఉన్నాడనే వాళ్ల ధైర్యంమీద సమ్మెట పోటుపడింది— అతనికి ఆర్నెల్ల క్రితమే పెళ్లయి పోయిందని తను చెప్పిన కబురుకి.

మళ్లీ తన కోసం వేట మొదలు.

వేటాడిన సంబంధాలలో వాళ్లకే ఒకటి నచ్చితే మరోటి నచ్చేది కాదు. తనకంటె చదువు తక్కువనో, ఉద్యోగం తక్కువో — సరైన సంబంధాలు రాలేదు. తనకేం పట్టనట్టే ఊరు కుంది. మురళి కానప్పుడు ఎవరైతేనేం ?

తన కసలు పెళ్లి చేసుకోవాలనే లేదు.

వయసు ముదురుతున్న కొద్దీ రెండో పెళ్లి సంబంధాలు — నలభై దాటిన యువకుడికికూడ పదహారేళ్ల పడుచు కావలసి వచ్చి అవీ తప్పి పోయాయి.

తనకి పెళ్లికాకపోతేనేం ? కాని ఇదేమిటి ఇలా — ఇది సహజమని అన్పించడం లేదెందుకనో? అసూయా ?

రవి — రవి ఎంత ఎదిగిపోయాడు ? అసలు వాడికి పెళ్లి వయసు వచ్చిందనే తట్టలేదు తనకి. ఇంకా ఇద్దరమూ గిల్లికజ్జాలాడు కుంటున్నట్టే ఉంది. తన చాదస్తం కాకపోతే— తనకి ముంచుకొస్తున్న ఏళ్లు వాడి కాగుతాయా?

మరి కొన్నాళ్లపోతే సీత, రాధ కూడ పెళ్లికి తయారవుతారు. అసలు సీత పోకిళ్లు చూస్తుంటే తనకిప్పటికే అనుమానం — అది వయసును మించి ఎదుగుతోందని — దానిదింకా పసిమనసు కాదని !

ఆ రోజు ఆఫీసునుంచి అలసి గుమ్మంలో అడుగుపెట్టిన తను అక్కడే చేష్టలుడిగి ఆగిపోయింది.

'నాన్నా ! నీహా పెళ్లి చేస్తారా ? లేకపోతే నేను చేసే ...

'ఏమిట్రా నేనుచేతులుముడుచుక్కూర్చున్నా ననుకున్నావా ? ఛ ఛ జీవితంలో ఒక్కక్షణం సుఖపడి చచ్చానా ? ఏ జన్మలో బాకీ ఉన్నానో — కూతుళ్లుగా పుట్టి ఇలా నా రక్తం పీల్చేస్తున్నారు. కాకిలా కాళ్లరిగేలా తిరుగుతూనే ఉన్నాను. సంబంధం కుదరద్దూ ?'

'ఆ కుదురుతుంది— నువ్వు తెచ్చే సంబంధాలు ఆవిడగారికి నచ్చితేగా. అయినా ఇన్నేళ్లొచ్చి ఇంకా సెలక్షనేమిటో గంతకు తగ్గ బొంతని చేసుకోక !'

రవి — రవేనా ఈ మాటలంటున్నది ? ఒక్కసారిగా కళ్లు తిరిగినట్టనిపించి గుమ్మానికి చేరబడిపోయింది తను.

రవంటే ఎంత ప్రాణం ? వాడి కోసం అమ్మతో ఎన్ని అబద్ధాలాడేది. మొదటి సారిగా తనకి సిగెరెట్టు తాగుతూ దొరికిపోయి గడ గడ లాడితే 'చిన్నతనం' అని నాన్నతో చెప్పకుండానే వదిలేసింది చిన్నగా మందలించి. వాడిప్పుడు నాన్నకి ఎదురు చెప్పేటంత మొనగాడయ్యాడు. అక్కకి కూడ అసూయ కలిగేది రవికి తనమీద ఉన్న అభిమానం చూసి. 'మీరిద్దరూ ఒక్కటే' అని ఎంత ఉడుక్కునేది'

అటువంటిది ఈనాడు తను రవికి అడ్డుగా ఉందన్నమాట ! ఎందుకు ? ప్రేమలో పడిన వాళ్లకంతేనేమో !

ప్రేమ ! రెండక్షరాల ప్రేమకి ఎంత మహత్తు. మరో హృదయం పలికే ఊసులు వినే శక్తి ప్రేమకుంది. చిన్నప్పటి నుంచి పెంచి పెద్దచేసిన తలిదండ్రుల్ని సైతం మరిపిస్తాయా రెండే రెండక్షరాలు. రక్తం పంచుకున్న వాళ్లు అవరోధాలను కుంటుందా ప్రేమే. ఆ మత్తులో ఏవో లోకాలు — రంగు రంగుల లోకాలు. అందులో ఆ ఇద్దరికీ తప్ప గాలికి కూడా చోటు లేదు. మరొకరి ఉనికి కూడ భరించలేని లోకం అది.

ఆ ప్రేమను తనూ చవిచూసింది. కానీ అక్కయ్యని 'అడ్డు' అనుకోలేకపోయిన నిస్వార్థ ప్రేమ తనది. అప్పట్లో అక్కని చూసి జాలి కలిగింది తనకి.

ఇప్పుడో ?

తనే దయనీయమైన స్థితిలో ఉంది.

రవి— ఆ స్వార్థపరుడు— నాకు పెళ్లి అక్కర్లేదనుకున్నాడా? అక్కయ్య విషయంలో తన త్యాగానికి కన్నీరు పెట్టుకున్న రవేనా ఇలా మారిపోయింది.

'నీహా ! నేను నీ కో సం దా చి న మామిడిపండును అక్కకిచ్చెయ్యడంకాదే త్యాగ మంటే, రేపు ఇదే నరకమౌతుంది. నా మాట విను. మురళిని వదులుకోవడం మంచిదికాదు. అక్క పెళ్లయ్యేదాకా నువ్వు ఆగడం— మురళి ఒప్పకున్నా అతనివాళ్లు ఒప్పకోరు. నీ పెళ్లి అయిపోతే ఆ తొందరలో నాన్న ఎలాగూ అక్క పెళ్లీ చేసేస్తారు. నామాట వినవే.'

ఆ రోజు వాడి ప్రేమకి మురిసిపోయింది. కాని ఈనాడు అదేసూత్రం వాడు తన జీవితానికీ వర్తింపజేసుకుంటూంటే...

ఒకనాడు బ్రహ్మాండం బద్దలయింది అను కున్నట్టే రోజంతా ఇంట్లో తుఫానే.

తుఫాను వెలసిన క్షణాన ఇంక తన మొహం చూసే శక్తిలేక చీకట్లో అమ్మ కంఠం నిశ్శబ్దంగా రోదిస్తోంది. ఎంతయినా కన్నతల్లి తనకోసం కొట్టుకులాడే ఒకేఒక ప్రాణం—చీకటికి ఆమె గొంతును దాచే శక్తి లేక బావురుమంది.

'చూడమ్మా నీహా ! రవి పెళ్లి...'

తనకేమీ తెలియదనుకుంటున్న పిచ్చితల్లి తనకి సమస్యని విప్పి చెప్పడానికి తాపత్రయ పడుతోంటే జాలేసింది. ఒక రకమైన నిరాశ నిస్పృహ ఆవరించాయి తనని.

కూతురికి 'నీకంటే తమ్ముడికి ముందు పెళ్లి చేస్తామమ్మా' అని చెప్పలేక ఆవిడపడే అవస్థను చూడలేక —

'రవి పెళ్లి చెయ్యాలనుకుంటున్నారా అమ్మా !'

'అవునమ్మా ! తప్పనిసరి పరిస్థితిట. ఆ అమ్మాయి పట్టే ...'

'ఛీ ! ' పెద్దావిడ గొంతు పెగలేదు అంత కంటే చెప్పేందుకు.

'అందుకే — వీడా అమ్మాయిని తప్ప వేరెవరినీ చేసుకోనంటున్నాడు. అదీ వెంటనే చెయ్యకపోతే...నువ్వు ఊ ! అంటే...'

పిచ్చి అమ్మ ! తనకి నచ్చచెప్పాలని కాకపోతే ఇంకా రవి తన అంగీకారంకోసం కూర్చున్నాడా ? అసలు ఈ ముసలాళ్లు మాత్రం ? తను ఏడిస్తే కొడుక్కి అశుభమనేగా ? లేకపోతే వాడి కాళ్లు విరగ్గొట్ట ... — ఎవరిమీదో తెలియని కసి బుసకొట్టింది.

అంతలోనే ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయత. తల్లి మొహంచూసి జాలి.

హుం జాలి ! దీనితోనే తన జీవితాన్నంతా శాసిస్తున్నారు వీళ్లు.

ఛ, ఏమిటిలా ఆలోచిస్తోంది? బలవంతంగా కొరడా ఝళిపిస్తూ ఎవరో అనిపిస్తున్నట్టే —

'నీయిష్టమమ్మా ! పెళ్లికి మాత్రం నేను రాను.'

ఇంటిల్లిపాదీ తిరుపతి ప్రయాణమౌతున్నా అదే మాటమీద ఉండిపోయింది తను. అమ్మ తర్కించలేదుమరి. కాని నాన్న, అక్కయ్య మిగతా అంతా పణుగుతూనే ఉన్నారు.

అక్కయ్య ఎంత మారిపోయింది ? ఆశ్చర్య మేస్తోంది.

ఒకప్పుడు తన పెళ్లికాకుండా నేను ముందే మురళిని చేసుకుంటే నూతిలో దూకుతానని ఏడ్చిన అక్కయ్యేనా ? అలా చేస్తే నాకెంత పాపం, ఉసురు చుట్టుకుంటాయో నూరిపోసి కాళ్లా వేళ్లా పడిన అక్కయ్యకీ — వీళ్లందరికీ

డాక్టరు సలహాలు

డాక్టర్ కె. వెంకటేశ్వరరావు

ఓ. ఆర్. — గుంటకల్లు

మా అన్నయ్య వయస్సు 25 సం॥లు. 5 సం॥ల క్రితం క్షయరోగం వచ్చింది. 2 సం॥ తర్వాత మా అక్కయ్యకి వచ్చింది. ఇప్పుడు నాకు, మా తమ్ముళ్లకి రావచ్చునని భయముగా నున్నది. ఈ రోగం ఎందువల్ల వస్తుంది? దీనికి చికిత్స ఏమిటి?

★ కుటుంబంలో ఉన్న సంఖ్యలలో 5 శాతంవారికి మాత్రమే ఈ రోగం సోకే అవకాశం ఉంటుందని శాస్త్రజ్ఞుల అంచనా. ఈ విషయం దృష్ట్యా మీరు భయపడవలసిన అవసరంలేదు. వానిముందు జాగ్రత్తగా రోగి వాడిన వస్తువులు (కప్పులు, కంచాలు, టవల్స్, జేబురుమాళ్ళు) వాడకూడదు. రోగి దగ్గేటప్పుడు నోటికి అడ్డంగా కర్చీఫ్ పెట్టుకోవటం అవసరం.

క్షయరోగం మైకో బాక్టీరియం ట్యూబర్క్యులోసిస్ అనే సూక్ష్మక్రిములవల్ల వస్తుంది. ఈ రోగానికి స్ట్రెప్టోమైసిన్, ఐ.ఎన్.హెచ్., పి. ఎ. ఎస్., థైఅసిటజోన్ అనే మందులలో ఏ రెండింటినైనా 18 నెలలపాటు వాడవలసి ఉంటుంది. ఆరు నెలల కొకసారి వైద్య పరీక్ష అవసరం.

ఎస్. జి. బి. — పాచిపెంట

నా వయస్సు 28 సం॥లు. నేను పోస్ట్‌మాన్ ఉద్యోగం చేయుచున్నాను. నాకు గుండెకి ఎడమప్రక్క ఒక్కోసారి నెప్పి వస్తుంది. రెండు నిమిషములు మాత్రం ఉంటుంది. ఆ టైములో మాట్లాడినా, నవ్వినా నెప్పి వస్తుంది. ఎక్కువగా ఉండదు.

★ ఈ నెప్పి ఫైబ్రోసైటిస్ అయి వుంటుంది. అంటే కండరములు కొద్దిగా వాయటం అని అర్థం. మీ ఉద్యోగరీత్యా ఒకే చేతితో పెద్ద ఉత్తరాల కట్టను పట్టుకోవటం వల్ల ఇలా నెప్పి రావచ్చును. పై పూతగా బొలాన్‌డిన్ క్రీం పూయండి.

ఎం.సి పి.ఆర్. — ఒంగోలు

నాకు పది సం॥ల నుండీ ఫిట్లు వస్తున్నాయి. అనేక మంది డాక్టర్లు నరముల బలహీనత వల్ల వచ్చినదే కాని మరే జబ్బు లేదంటున్నారు. అసలు ఫిట్సు అనేవి ఎందుకు వస్తాయి? వాటికి చికిత్స ఏమిటి?

★ ఫిట్సు రావటానికి చాలా కారణాలున్నాయి. శిశువు జన్మించక మునుపు ఏర్పడగల కొన్ని మార్పులవల్ల, శిశుజనన సమయంలో ఏర్పడగల కొన్ని అవాంతరాలవల్ల, పుట్టిన తర్వాత శరీరంలోని రాగల రోగాలవల్ల ఫిట్లు వస్తాయి. చాలా సందర్భాలలో ప్రత్యేకమయిన కారణం అంటూ లేకుండానే ఫిట్లు రావచ్చును. మెదడు భాగం కొంత మేరకు అధికంగా పనిచేసినా, పాడైపోయినా ఇలా ఫిట్లు వస్తాయి. ఫిట్లు మాదిరిగా హిస్టీరియా రోగంవల్ల కాళ్ళు చేతులు కొట్టుకోవటం జరుగుతుంది. రోగనిర్ధారణను బట్టి మందులు వాడవలసి ఉంటుంది. ఎక్కువగా గార్డినాల్, ఫెనిటాయిన్ సోడియం,(డైలాన్‌టిన్) వంటి మందులు వైద్యుల పర్యవేక్షణలో వాడవలసి ఉంటుంది. ★

ఇప్పుడు రవి చేస్తున్న పని న్యాయంగా అనిపిస్తోందన్నమాట.

ఒక్కరంటే ఒక్కరైనా చెప్పరేం — 'మగాడివి నీ పెళ్లికి తొందరేంటి — నీహా పెళ్లి కానియ్యి' అని.

పైగా తననొక శిలలా, కుళ్లబోతులా చూస్తున్నారు తప్ప తన మనసు నర్థం చేసుకోరేం?

దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది వెల్లువలా. ఎంతసేపో అలో ఉండిపోయింది నీహారిక.

'అక్కయ్యా నీకీ ఎర్రచీర బాగుంటుందని తీసాను. రాధకి సీతకి ఒకే రంగు చీరలు ...' రవి మాటలు శల్యాల్లా తూట్లు పొడుస్తున్నాయి గుండెను.

ఒకప్పుడు తను ఏరుకుంటే తప్ప ఏ వస్తువునీ ఎవర్నీ ముట్టనివ్వని రవికి ఈరోజు నేను గుర్తే రావడం లేదు.

అంతా గుడికి వెళ్లారు. రేపే తిరుపతి ప్రయాణం. ఒక్కరు కూడ బలవంతం చెయ్యడం లేదు రమ్మని — అమ్మ తప్ప. ఎవరికీ తను అక్కరలేదు.

వీళ్లంతా ఏమయిపోయినా తనకి మాత్రం ఎందుకు? నిజంగానే తను పాషాణం. చిన్నప్పుడు తెలుగుమాస్టారి మాటలు గుర్తొస్తున్నాయి.

కొత్తల్లో — క్లాసులో ఒక్కొక్కరి పేరూ అడిగి అర్థం చెప్పమంటున్నారు.

'శాంభవి'

'అంటే శంభుని భార్య — పార్వతి —'

'కుసుమ'

అంటే పువ్వు —

'నీహారిక' — కంగారు పడింది తను. తన పేరుకి అర్థం తనకి తెలియదు. మెత్తగా నవ్వారు మాస్టారు.

'అంటే మంచు ముక్కమ్మా! మంచు కఠినమైనదైనా స్వచ్ఛమైన చల్లని హృదయం గలది. అంటే కరిగిపోయే జాలిహృదయంగల దానివన్నమాట' ఎంత సంతోషం కలిగిందో అంత మంచి అర్థంగల పేరు తనకున్నందుకు.

ఇప్పుడో?— విరక్తి కదలాడింది— అందరికీ తన కఠినత్వమే కనపిస్తోంది తప్ప కల్లాకపటం లేని స్వచ్ఛమైన హృదయాన్నెవరు చూడగలిగారు?

అందుకే తనకీ వాళ్లు అక్కర్లేదు.

పెళ్లికి వెళ్లదల్చుకోలేదు తను.

వెళ్లకపోయినా పెళ్లి ఆగదుగా!

ఉదయమే పెళ్లికొడుకుని చేసి రవికి నిలువుబొట్టు పెడుతుంటే తనకెంత కోపంగా ఉన్నా— 'ఎంత ముద్దుగా ఉన్నాడు— దిష్టి తగులుతుందేమో పిచ్చినన్నాసికి' అనిపించింది. కొత్త బట్టల్లో, నుదుట కుంకుమబొట్టు— కాళ్లకి పసుపు— పెళ్లికళ వచ్చేసింది వాడికి.

'ఛ వాడెలా ఉంటేనే తనకి?' అంత స్వార్థంతో అక్క భవిష్యత్తు ఏమవుతుందోనన్న ఆలోచన అణుమాత్రం కూడా లేకుండా పెళ్లి చేసుకుంటున్నాడు. ఏం? అభిమానం ఉన్నవాడైతే మరో నాలుగేళ్లు ఆగొచ్చుగా.

పొంగులా బుసబుసలాడింది కోపం.

'వాడికిలేని అభిమానం నాకు మాత్రం ఎందుకుండాలి? నాకింక ఎవరిమీదా ఏ అభిమానమూ లేదు. ఉండదు. తన ప్రేమ అభిమానం మురళితోనే పోయాయి. త్వరలో ఇక్కడ్నుంచి ట్రాన్సఫరు చేయించుకుని వెళ్లిపోవాల్సిందే'—

మళ్లీ పొంగింది కడలి బడబాగ్నిని దాచలేక.

'నీహా!'

ఉలిక్కిపడింది నీహారిక. పాదాలపై బరువు.

'అక్కయ్యా!'

నమ్మలేకపోతోంది. రవి కళ్లలో నీళ్లు. తన కాళ్లకి దణ్ణం పెడుతున్నాడు. ప్రక్కన మసగ్గా ఎవరది?

'నీహా! మంజుల' — అర్థమయింది నీహారికకు. రవి గుడికి వెళ్లలేదు. ఈ పెళ్లికూతురిక్కడికెలా వచ్చింది? —

'మమ్మల్ని దీవించక్కా! నీ అంత నిగ్రహం లేని సన్నాసిని. అందుకే మంజును త్వరగా పెళ్లి చేసుకోవాల్సి వస్తోంది' — ఏడుస్తున్నాడు రవి

'అయ్యయ్యో! ఏమిటిది! ఛ! పెళ్లికొడుకు ఏడవచ్చా?' — కంగారుపడింది నీహారిక.

సూర్యుడు పైకొస్తున్నాడు. మెత్తని మల్లెపూరేకులమీద కరిగిన మంచు బిందువులు.

మౌనంగా ఉండిపోయినా ఆమె స్వచ్ఛమైన హృదయాన్ని చాటుతూ రవి తలపై రెండు నీటిచుక్కలు — మంచు కరిగింది రవి కిరణ స్పర్శతో.

మర్నాడు అందరికంటేముందే హుషారుగా చకచకా తిరుపతికి ప్రయాణమవుతున్న కూతుర్ని చూసి తల్లి విస్తుపోలేదు — కొంగుతో కళ్లు తుడుచుకుంది. ★